

Publicerad 2011-10-27 16:11 av Violet Blue

Bekännelser av synd

Det är så lätt att inte växa uppåt. Jag gnager av mina egna hälar för att stanna på jorden, men jag vet att jag en dag måste sträcka på det som är kvar. Kika över kanten och välja. Vad skulle jag annars behöva göra? Välja vadå, kan du undra, och det gör jag med. Kanske en ny sinnesfrid eller en ny personlighet, identitet. Välja resten av livet. Det är svårt, tänk om jag väljer fel och det slutar alltid med att jag inte väljer något alls.

Ibland är jag bra på att gråta. Ibland är jag bra på att vara tyst.

Inte skrika. Jag undrar om det bara är på ytan men mina öron kan inte sträcka sig inåt för att höra efter med resten av kroppen. Hej, hur mår du egentligen, kan man säga på gatan i staden och jag sträcker på halsen säger, det är bra, själv då och lyssnar lydigt. Det är ett enklare sätt att leva. Frågan är om det är ett inbrottssäkert system eller bara en strategi i den urbana djungeln för ytlig överlevnad. Larmen ljuder, någon försöker att ta sig in.

Vi kan dansa till samma takt tills jag slänger ut dig eller så trampar vi varandra på tårna tills du tröttnar och drar. Samma resultat, olika tillvägagångssätt. Jag är min egen motståndsmän. Det är en intressant position att slå med svärdet samtidigt som skölden måste skydda. Om jag blir duktig nog en dag hugger jag säkert av mitt eget huvud, än så länge har jag inte kommit högre än till knäna.

Kort.

Hur läste du det ordet, blev det ett kort eller blev det jag som var kort. Substantiv och adjektiv med samma vokaler och konsonanter i en tätt omslingrad dans. Jag ska bli en konsotant, en kosmonaut i en koreografens katastrofala kalabalik. PANG! Sedan raseras alla byggnader och jag står på en äng utan gravstenar.

Jag stretrar emot.

Det här kan pågå hur länge som helst. Det finns inga rödljus som kan få mig att stanna, så lätt att stå kvar med ena foten i en bekväm mörk tunna och den andra i en rävsax. Dom vassa kanterna gnager sig längre och längre in, till slut ilar det i nerverna och benmärgen bryter sig loss. Men den andra foten mår bra, där är det mörkt och mysigt. Fuktig och varm.

Ibland rinner svetten längs ryggen men oftast beror det bara på svår ansträngning. Att vakna gör mig yr. Hjärtat slår hårt och när taket svajar för mycket blundar jag och ser orsaken bakom min andningssvårighet. Det är du som rycker och drar i hjärtrytmen där du trampar fram vår egendomliga tango.

Jag dansar helst ensam på glödande höslöv.

Eldssvådan sprider sig runt fötterna på middagsgästerna runt livets kadaver. Ta för er av mitt inre så eldar jag upp er sedan, det är en bra deal som det numera heter. Jag leker med tändstickor och brinnande het lava. Du slickar dig om munnen. Strängarna brister när jag spelar spelet för ofta. Tärningar med luriga vikter som

tippar över bordskanten.

Det är enklare att bränna ner än att brinna upp. Kvar blir bara smutsig aska som lätt kan spridas för vinden. Göm bevisen i tankens virvlande stormvindar. Knäck ryggen och titta aldrig tillbaka. Ett felsteg och jag äts upp av en annan man. Tärningen är kastad, ät mig. Jag vill inget hellre än att sitta stilla, tyst och älska det jag har.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Violet Blue med Poeter.se id #14333 innehar upphovsrätten